

Skrikwekkende Verhale

Dracula

Oorvertel deur
Nicola Baxter

Dit is die vooraand van Sint Jorisdag. Weet jy nie dat vanaand, wanneer die horlosie middernag slaan, al die bouse dinge in die wêreld volle swang sal hê nie? Weet jy waarheen jy gaan, en waarnatoe jy gaan? Het die vrou vir Jonathan Harker gevra. Hy het die nag by 'n herberg in afgeleë Transsylvanië deurgebring terwyl hy op reis was om graaf Dracula by die kasteel te ontmoet.

Die volgende dag het hy op die laaste deel van sy reis
aangepak. Met 'n koets oor ongetemde, heuwelagtige
terrein vervoer, het hy swak toegerus gebly vir die
gesig wat op hom gewag het by die gevreesde kasteel.

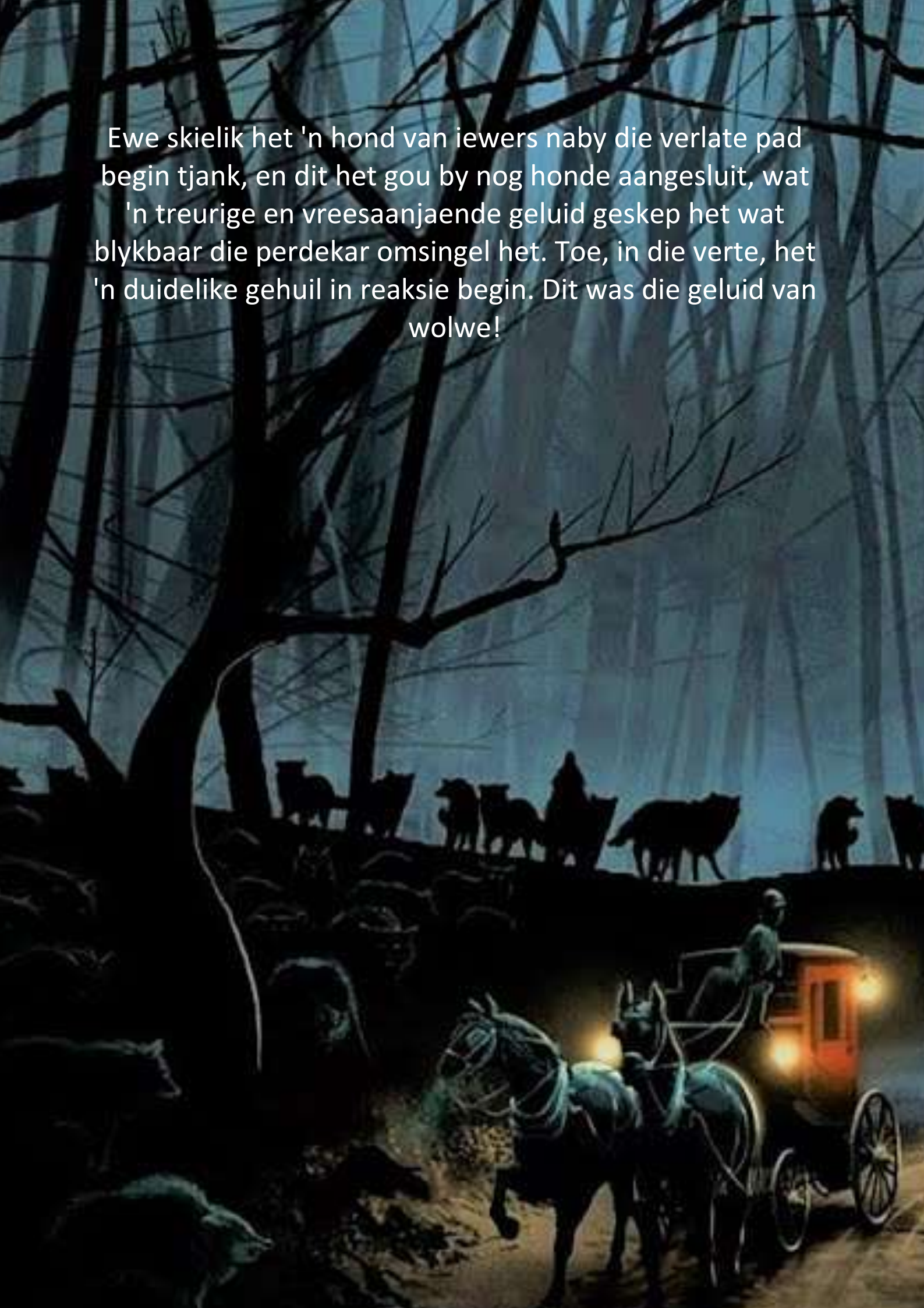
Harker het, soos beplan, aan die einde van 'n rotsagtige bergpas afgeklim om te wag vir 'n afrigter wat sy gasheer gestuur het om hom die oorblywende afstand te vervoer. Die lug was gevul met donker, rollende wolke, en die lug het 'n verstikkende gevoel van dreigende donderweer gedra.

'n Kaleche wat deur vier koolswart perde getrek is, het uit die duisternis te voorskyn gekom, en dit is aangedryf deur 'n lang, bebaarde man wat met 'n groot swart hoed sy gesig bedek het en 'n skadu werp. Net sy oë was sigbaar, en dit het gelyk of dit rooi gloei in die lig van die lampe.

Ewe skielik het 'n hond van iewers naby die verlate pad begin tjank, en dit het gou by nog honde aangesluit, wat 'n treurige en vreesaanjaende geluid geskep het wat blykbaar die perdekar omsingel het. Toe, in die verte, het 'n duidelike gehuil in reaksie begin. Dit was die geluid van wolwe!

Harker het meer en meer ontsenu geraak, veral
wanneer die bestuurder af en toe stop en in die bos en
donker verdwyn het.

Tydens 'n spesifieke voorval het die perde van vrees begin bewe en skree. Tot sy ontsteltenis het Harker opgemerk dat die koets omring is deur 'n groep wolwe wat onder die maanlig huil. Verteer deur vrees, het Harker gedink hy is vir ondergang bestem, maar die koetsier het teruggekom en die wolwe oënskynlik met 'n onbekende krag weggejaag.

Die pad draai en draai soos dit opdraand klim.
Uiteindelik het die caleche in die binnehof van 'n groot,
verbrokkelende kasteel stilgehou. Die enigste lig het uit
die hoë vensters gekom, en die stukkende mure het
dreigend gelyk teen die donker en somber lug..

Die senuweeagtige passasier staan voor die kasteel se groot houtdeur. Binne kan die geluid van kettings wat losgemaak word en boue wat teruggetrek word gehoor word.

Die deur het stadig oopgegaan en 'n lang, bejaarde man met 'n lang wit snor onthul. Hy was heeltemal in swart geklee, en in sy hand het hy 'n lamp vasgehou. Vreemde skaduwees het om hom gedans toe hy Harker gegroet en hom in die kasteel verwelkom het. Dit was niemand anders nie as die graaf self.

Binne het Harker gevoel hoe sy gemoed ophef toe hy gekwalifiseer het as 'n advokaat en die taak gekry het om die graaf van Exeter, Engeland, te adviseer oor die verkryging van eiendom in Londen. Dit was sy eerste ervaring in 'n streek wat berug was vir sy Karpate, wat geglo is om 'n byna Middeleeuse lewenswyse gedurende daardie era te handhaaf.

Maar die jong man egter na 'n suite van kamers gelei wat gemaklik, warm en goed belig was, met 'n rangskikking van goeie kos en wyn. Die graaf self het sy gas ingewag.

Ten spyte van die teenwoordigheid van gejuig, kon Harker nie anders as om die graaf se wrede gesigsvorm, merkwaardige skerp tande en spits vingernaels waar te neem nie.

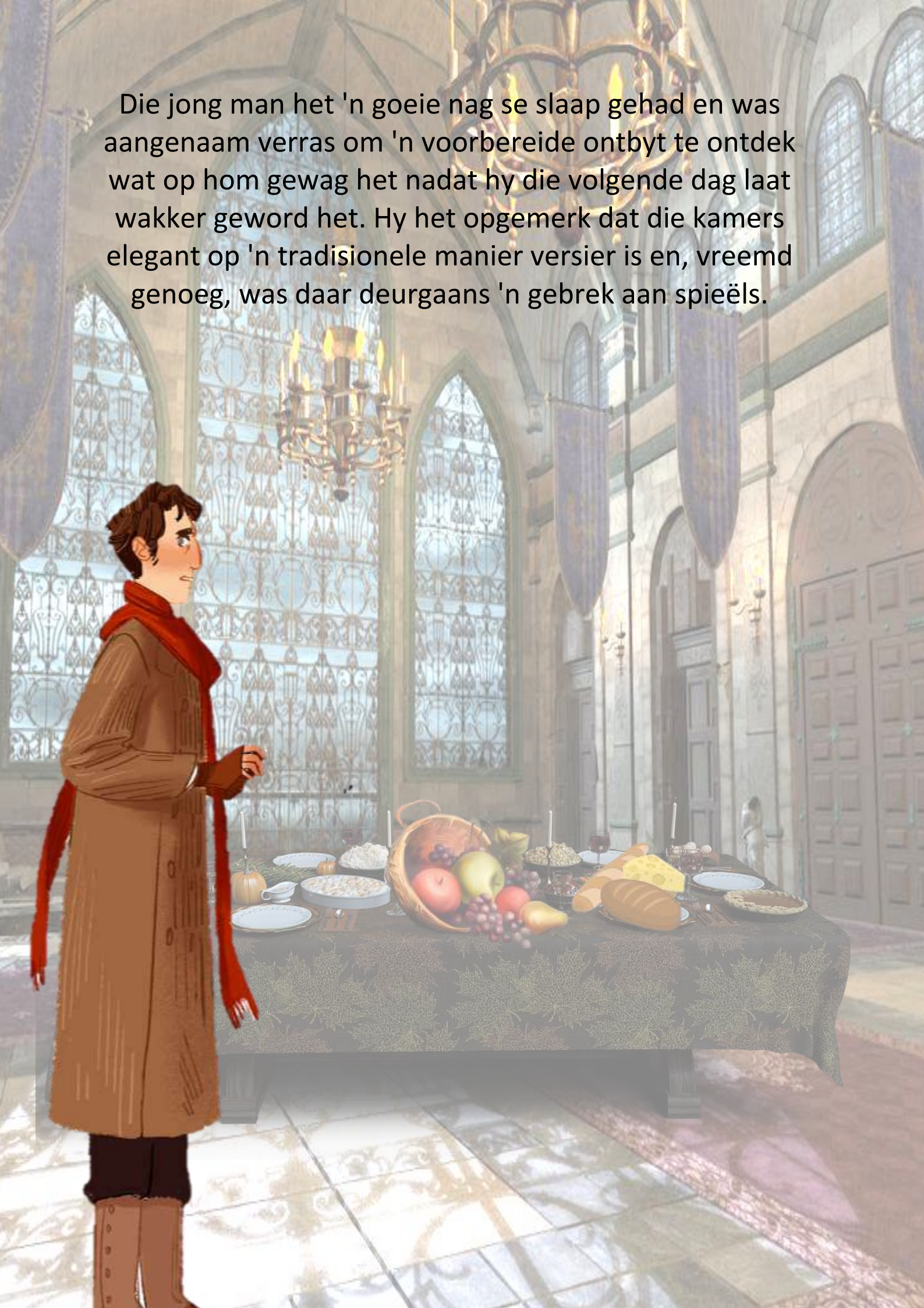

wolwe het skielik weer die lug gevul, al is dit van 'n verafgeleë plek. Die graaf se oë het geblink toe hy opmerk: "Luister na hulle, die nag se nageslag. Hulle skep sulke pragtige musiek!" het hy uitgeroep.

Die graaf het sy besoeker in kennis gestel dat hy afwesig sou wees tot die volgende dag tot die middag, en die graaf het vertrek en Harker opdrag gegee om so lank te slaap as wat hy wou.

Die jong man het 'n goeie nag se slaap gehad en was aangenaam verras om 'n voorbereide ontbyt te ontdek wat op hom gewag het nadat hy die volgende dag laat wakker geword het. Hy het opgemerk dat die kamers elegant op 'n tradisionele manier versier is en, vreemd genoeg, was daar deurgaans 'n gebrek aan spieëls.

Toe die son begin sak het, is Harker met die graaf herenig. Alhoewel die graaf nie saam met sy gas geëet het nie, was hy bly om in gesprek te tree en die roemryke en gewelddadige geskiedenis van sy familie te deel. Hy wou ook praat van die eiendom wat Harker se firma vir hom gevind het.

Die jong man het dit beskryf, en die graaf was baie tevrede met sy isolasie en die feit dat dit oud en groot was. "Ek is lief vir skaduwees," sê die ou man, "en ek sal alleen wees met my gedagtes wanneer ek kan." Iets aan sy woorde het duidelik onheilspellend gelyk.

Dae het verbygegaan, elkeen opgeteken in Harker se geheime joernaal. Op die tweede dag, met sy sak skeer spieël, was die prokureur geskok toe die graaf agter hom aankom en hom verras. Daar was geen beeld van die graaf in die spieël nie!

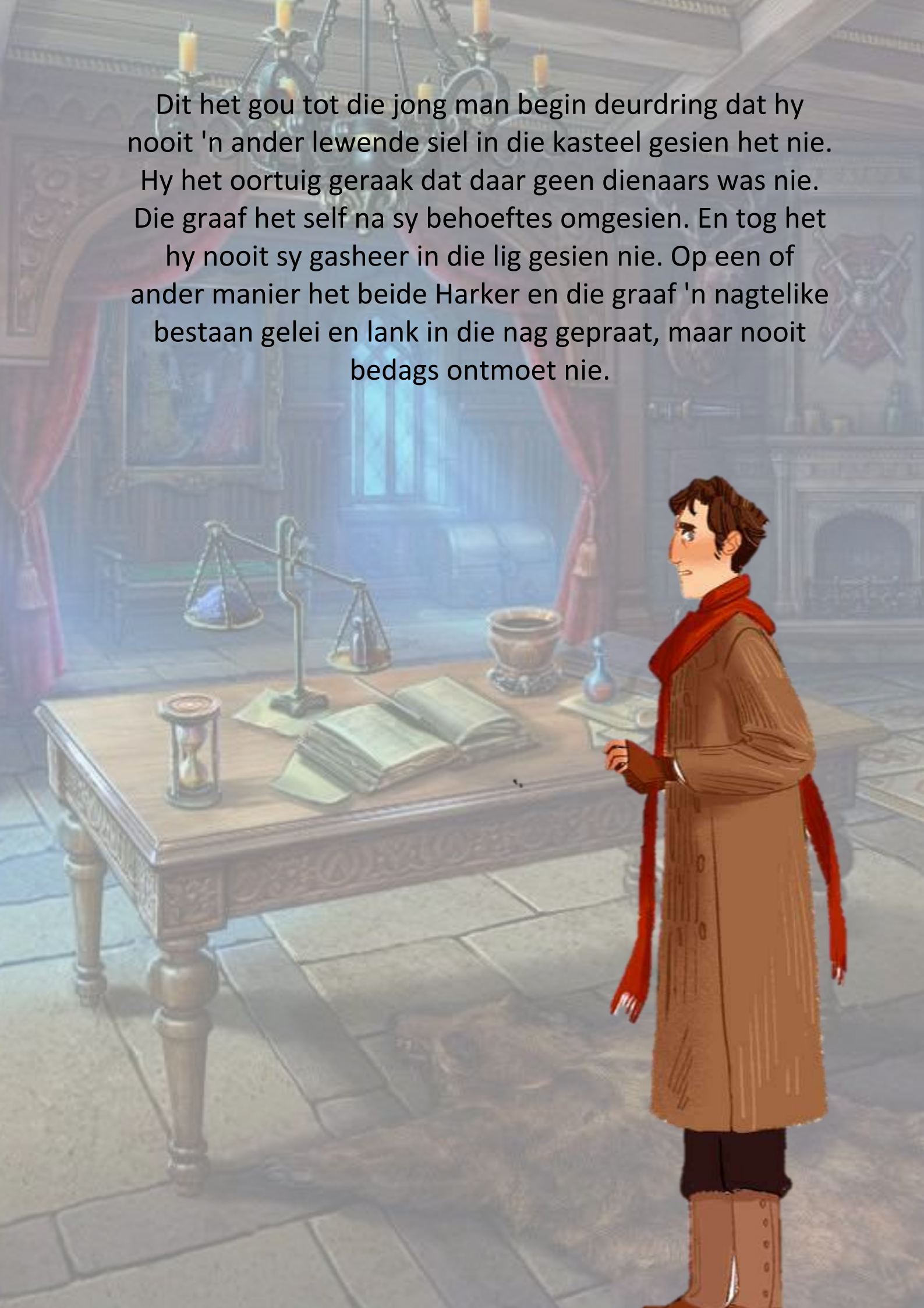

Die ruk het veroorsaak dat Harker homself gesny het.

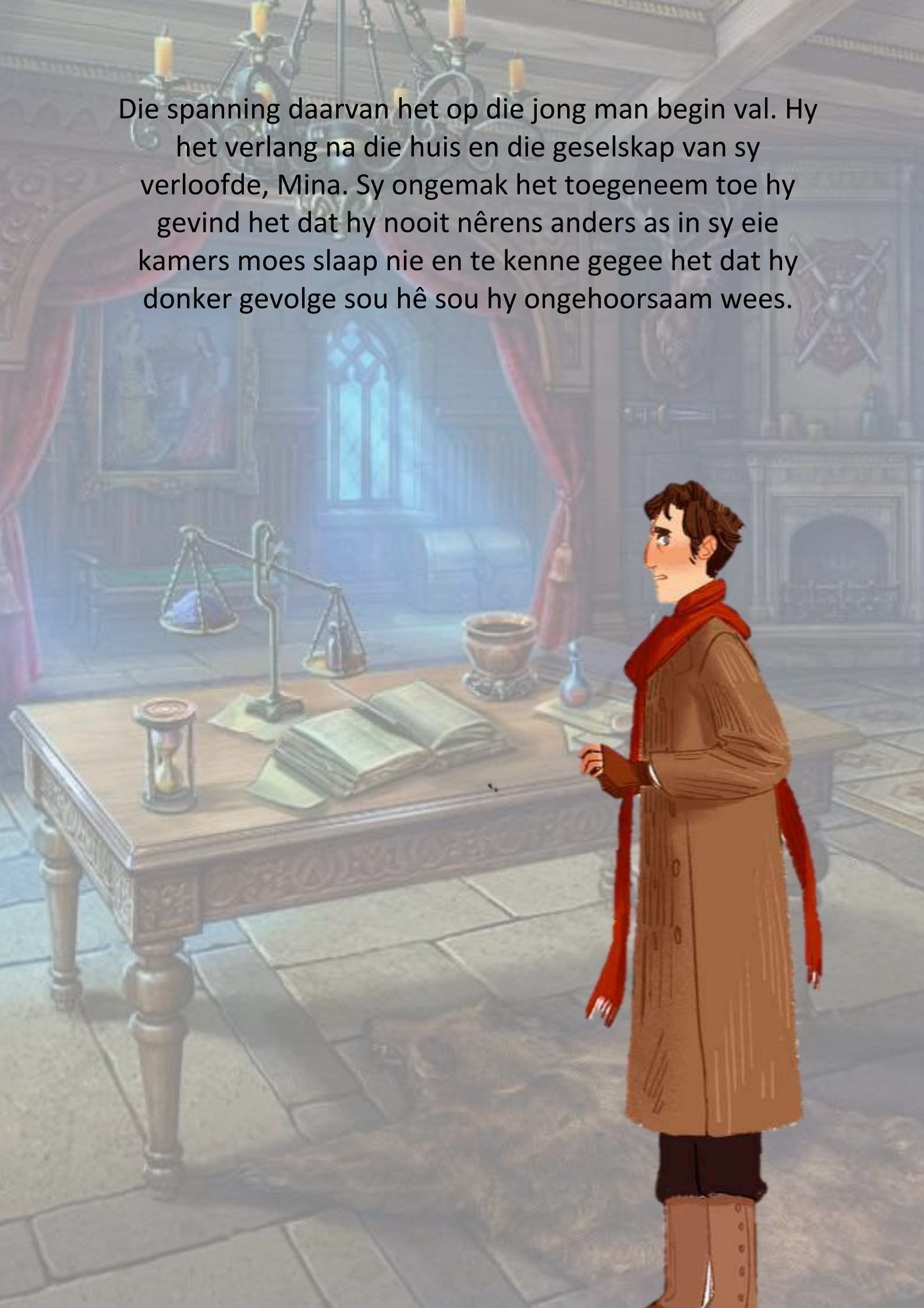
Toe die graaf die bloed sien, het die graaf se oë demonies geblink, en sy hande het onwillekeurig na die jong man se keel getrek. Met die aanraking van die kruisbeeld wat die ou vrou by die herberg aan Harker gegee het, het die graaf egter met 'n siddering terug getrek.

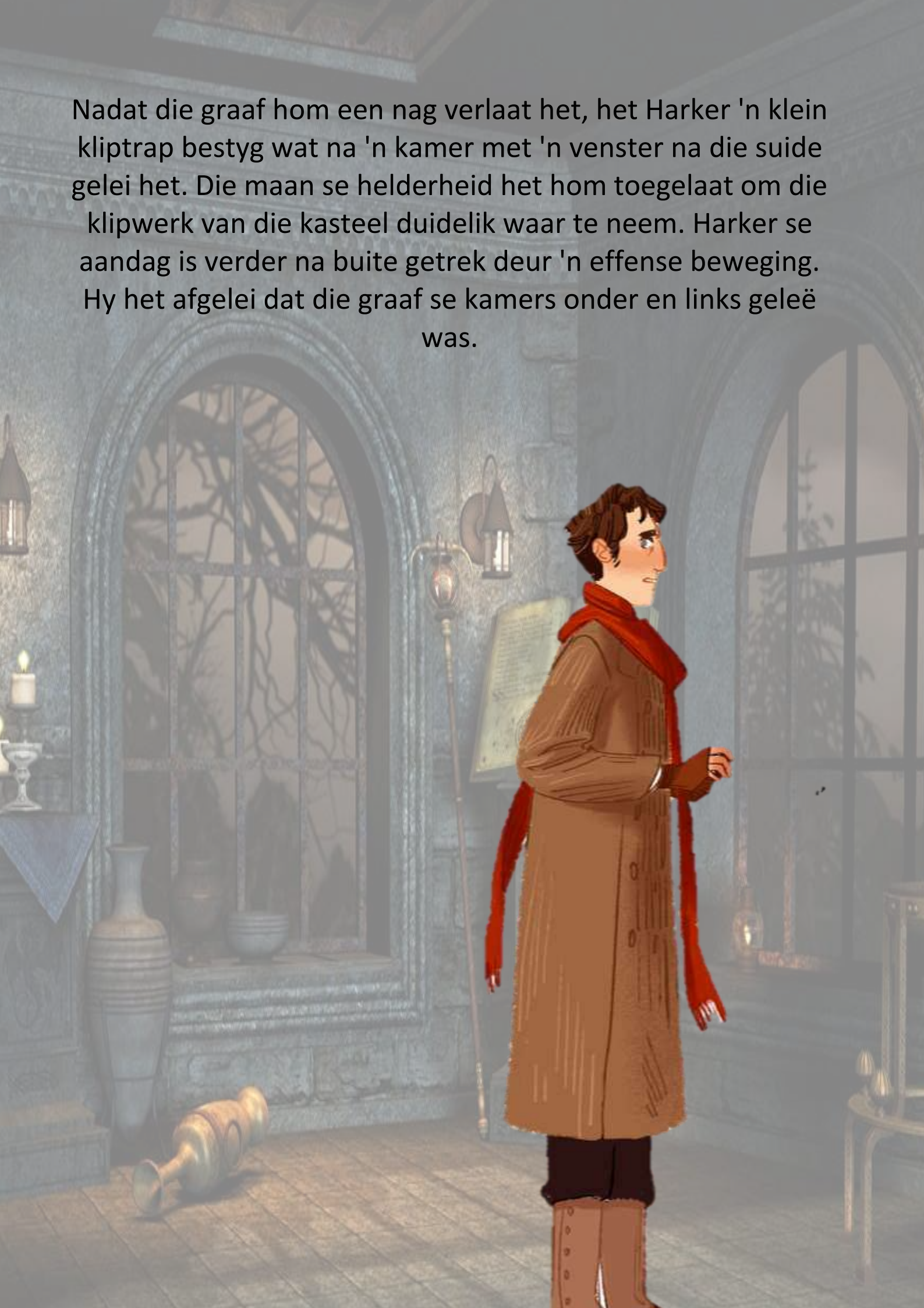
Dit het gou tot die jong man begin deurdring dat hy nooit 'n ander lewende siel in die kasteel gesien het nie. Hy het oortuig geraak dat daar geen dienaars was nie. Die graaf het self na sy behoeftes omgesien. En tog het hy nooit sy gasheer in die lig gesien nie. Op een of ander manier het beide Harker en die graaf 'n nagtelike bestaan gelei en lank in die nag gepraat, maar nooit bedags ontmoet nie.

Die spanning daarvan het op die jong man begin val. Hy het verlang na die huis en die geselskap van sy verloofde, Mina. Sy ongemak het toegeneem toe hy gevind het dat hy nooit nêrens anders as in sy eie kamers moes slaap nie en te kenne gegee het dat hy donker gevolge sou hê sou hy ongehoorsaam wees.

Nadat die graaf hom een nag verlaat het, het Harker 'n klein kliptrap bestyg wat na 'n kamer met 'n venster na die suide gelei het. Die maan se helderheid het hom toegelaat om die klipwerk van die kasteel duidelik waar te neem. Harker se aandag is verder na buite getrek deur 'n effense beweging. Hy het afgelei dat die graaf se kamers onder en links geleë was.

Die jong man was verskrik toe hy sien hoe die graaf self by sy venster uitkom, met 'n groot, swart kaap. Dit het gelyk of die graaf teen die leë muur afkruip, soos 'n dier, en verdwyn in die duisternis daaronder.

Kort hierna het die jong man nog 'n verskriklike ervaring ondervind toe hy weer sy kamers verlaat en 'n pragtig versierde antieke kamer ontdek het wat in die styl van 'n paar eeue tevore ontwerp is.

Terwyl hy daar gestaan het, het drie pragtige vroue in die maanlig te voorskyn gekom. Hulle vel was bleek en hulle oë gloei met 'n amper rooi tint in die donker. Die jong man het 'n kragtige aangetrokkenheid na hulle gevoel, maar tog het 'n gevoel van bekommernis in hom begin opbou toe die donkerkop vrou nader aan hom beweeg het. Hy het gesien hoe sy haar rooi lippe lek en skerp wit tande openbaar, terwyl sy ingeleun het om sy ontblote keel te soen.

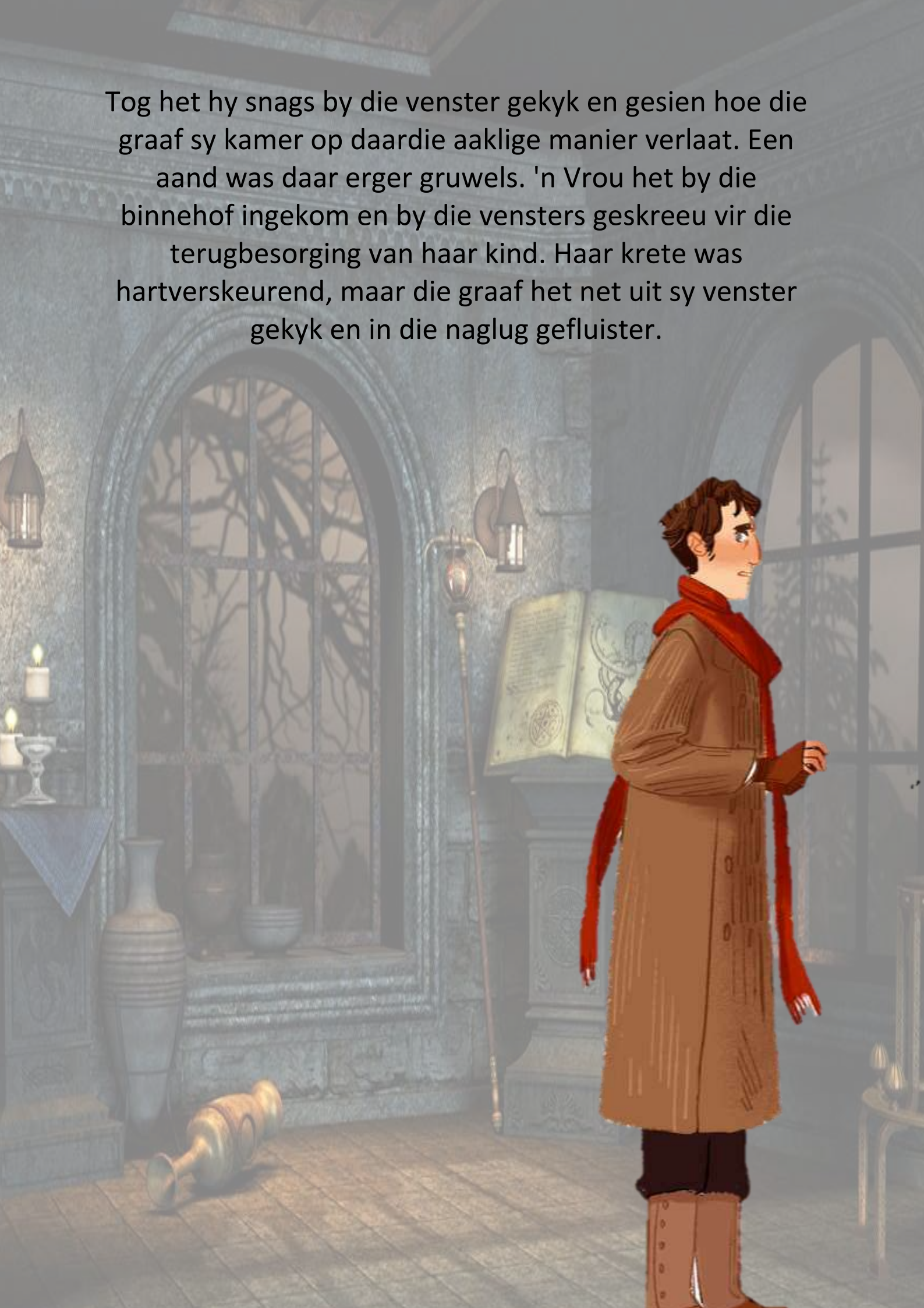
Die aankoms van die graaf, met sy oë brandende van woede, het die oomblik verpletter. Hy het die vroue met geweld teruggedruk en verklaar dat Harker aan hom behoort totdat hy klaar was met hom. "Moet ons niks hê vanaand nie?" het een van die vroue navraag gedoen. In antwoord het die graaf 'n sak op die vloer laat val en iets lewendigs onthul wat binne-in kronkel. Toe die vrou daarop val, kon Harker amper die verskrikte gehuil van 'n kind hoor.

Teen hierdie tyd het Harker geglo dat hy gedoem is. Toe die graaf hom vra om verouderde briewe te skryf waarin hy vertel van sy reis huis toe, was hy oortuig dat sy laaste dae aangebreek het.

Tog het hy snags by die venster gekyk en gesien hoe die graaf sy kamer op daardie aaklige manier verlaat. Een aand was daar erger gruwels. 'n Vrou het by die binnehof ingekom en by die vensters geskreeu vir die terugbesorging van haar kind. Haar krete was hartverskeurend, maar die graaf het net uit sy venster gekyk en in die naglug gefluister.

Asof in antwoord stroom 'n massiewe trop wolwe die binnehof binne. Toe hulle weg is, met hul slagande wat drup, was daar geen teken van die desperate vrou nie.

Met die gevoel dat hy niks het om te verloor nie, het Harker op 'n desperate aksie besluit. Toe hy beseft dat hy die graaf nooit in daglig gesien het nie, het hy besluit om teen die kasteel mure af te klim soos hy sy gasheer sien doen het.

Die afdraande was gevaarlik maar suksesvol. Harker het in die graaf se kamer geklim en dit verlate gevind, gemeubileer in die styl van driehonderd jaar tevore.

Na 'n nou gang het hy oor die kluis van 'n verwoeste kapel gestruik, omring deur die grafte van die graaf se voorvaders. Verskeie groot houtkaste, gevul met grond, het oop op die vloer gestaan. In een van hulle het die graaf self gelê asof hy dood is. Harker het nou seker geweet dat die graaf geen gewone sterfling was nie.

Toe die graaf uiteindelik vir Harker sê dat hy binnekort sou kon vertrek, was die jong man diep agterdogtig. Hy was vasbeslote om sy gasheer teen daglig weer te vind en om sy liggaam te ondersoek vir die sleutel van die buitedeur. Miskien was daar 'n laaste kans om te ontsnap.

Die volgende dag het Harker weer na die kluiwe neergedaal. Hierdie keer was die deksel van die boks in posisie, maar die jong man het dit afgeruk. 'n Afgrylike gesig het sy oë ontmoet.

Daar lê die graaf soos voorheen, maar hierdie keer het hy gelyk asof hy lekker geëet het. Bloed het uit sy rooi lippe en die hoeke van sy mond gedrup. Hy het jonger gelyk. Sy wit hare was nou donkerder en sy vel was glad en vol bloed.

Met 'n gevoel van siek afgryse was Harker se eerste instink om te probeer om die wêreld van so 'n monster te ontslae te raak. Hy gryp die naaste ding byderhand – 'n graaf wat oorgebly het van die vul van die bokse – en bring dit op die gemene gesig van die graaf neer..

Terwyl hy dit gedoen het, het die kop gedraai, en die oë van die vampier het hulself op sy verskrikte aanvaller gevestig. Alhoewel die slag 'n snee veroorsaak het wat 'n sterflike man sou doodgemaak het, was die laaste ding wat Harker gesien het toe die deksel van die boks val, met die lippe van Dracula teruggetrek in die helse, nooit-om-vergeet-glimlag van pure boosheid.

Die verhaal van Dracula word vertel in 'n gelyknamige roman, geskryf deur Bram Stoker, en 'n Ierse skrywer wat tussen 1847 en 1912 geleef het. Sommige sê dat hy sy "held" op 'n vyftiende-eeuse Roemeense prins gebaseer het. Die historiese Dracula het beslis 'n reputasie gehad vir ontsettende wreedheid (hy was ook bekend as Vlad die Deurboorder). Maar daar is geen rekord wat hom met vampirisme verbind nie.

Die idee van die "dooies", wat die bloed van die lewendes drink, bestaan egter al eeue lank. Een grusame verduideliking is dat daar in die dae voor breinskandering en hartmonitors gedink is dat sommige ongelukkige mense in komas dood was en lewend begrawe was. Soms sou hierdie kiste later weer oopgemaak word, wat die afgryse van 'n lyk met 'n bebloede gesig en hande onthul het waar dit geëis en aan die kisdelsel gebyt het in 'n poging om te ontsnap.

THINK
DIGITAL ACADEMY

